

dog muligt, at der kunde være kommet Bidrag til Løsning af Opgaven, set fra Realitetens Side, medens man nu, hvis man vilde gaa ind paa Forslaget paa det nærværende Tidspunkt, maatte opgive enhver saadan Overveielse. Jeg siger derfor, at det, at hyde Rigsdagen, efter at man har overveiet Sagen i 5—6 Aar, lige paa Slaget 12 at vedtage dette Forslag, er af Hensyn til Realiteten betænkeligt, og det er efter min Opfattelse en Tilfidesættelse af den Indflydelse, Rigsdagen ved Behandlingen af saadanne Spørgsmaal maa have ogsaa med Hensyn til Realiteten. Da man for 9—10 Aar siden forhandlede om en Fornyelse af Infanterivaabenet, forelagde man med særlige Fremstillinger og Oplysninger et Lovforslag derom i Begyndelsen af Samlingen. Lovforslaget blev behandlet i et særligt Udvalg, gjennemgik derefter en Prøvelse i begge Thing, og efter at man var kommen til Enighed om det Reelle, fandt man sig foranlediget til paa Finantsloven at gaa ind paa det Finantsielle. Det forekommer Flertallet, at man burde have fulgt den samme Fremgangsmaade ved et Forslag af saa omfattende Natur som det foreliggende. Naar Artilleriet er blevet færdigt med sine Overveielser, kan man billigtvis ikke komme og — jeg vil ikke sige i Formen, men dog efter Omstændighederne — ligesom dekretere: „Dermed bliver det!“, saa at Rigsdagens Overveielse af Realiteten ikke har Noget at betyde. Gaar man derfor ind paa et saadant Forslag, saa svækker man ikke blot Rigsdagens Betydning, hvad det specielle, ganske vist særligt vanskelige tekniske Spørgsmaal angaar, men man svækker Rigsdagens Betydning i mangfoldige andre Tilfælde, hvor det dog endnu mere naturligt maa ligge for Rigsdagen at have en større Sagkundskab. Jeg tror derfor, at det, Sagen set fra Realitetens Side, ikke er uden Betydning, at Rigsdagen faar Tid til at overveie Spørgsmaalet, og at Rigsdagen, Sagen set fra den konstitutionelle Side, bør have Krav paa at faae Tid til en saadan Overveielse. Gaar jeg dernæst over til Spørgsmaalet om det Finantsielle, saa er det ikke det Korrekte, at Spørgsmaal af en saadan Betydning som et Par Millioner Kroner afgjøres med eet Slag, uden at endog de Mænd, Thinget har sat til at overveie de finantsielle Spørgsmaal, tør erklære eller kunne erklære, at de er færdige med deres Overveielser i den Henseende. At gaa frem paa den Maade vilde være at svække Thingets Indflydelse paa Sagens finantsielle Side. Jeg vil meget gjerne indrømme, at der fra en modsat Betragtning kan hæves vægtige Ræster for det Forslag, den meget ærede Minister har stillet. Jeg skal ikke kritisiere den Interesse, der har bedrøget Mindretallet til at tilfidesætte de Hensyn, jeg har nævnet, uagtet Mindretallet neppe tør negte deres Betydning; men jeg siger, at for Flertallets Betragtning har den af mig udviklede Anskuelse en saadan Vægt, at vi ikke, hvor ønskeligt det end

ellers kunde være at se selve Foranstaltningen heldigt gennemført i den nærmeste Fremtid, paa Sagens nærværende Standpunkt tør tilraade det høje Thing at følge den meget ærede Minister. Negtes Forslaget, er den meget ærede Minister opfordret til at lade sit Artilleri anstille fornøvede Forsøg, fornøvede Overveielser og Beregninger, og hvis det Resultat, hvortil man her er kommen, fastholdes eller i alt Væsentligt fastholdes, eller, hvis man kommer til et andet Resultat, vil næste Rigsdagsamling faae at se et Lovforslag med alle fornødne Oplysninger fremfat, og det er da Flertallets Opfattelse, at Krigsbestyrelsen, hvilken politisk Farve den end maatte have, ikke vil savne Rigsdagens Velvilje for Gjennemførelsen af en Foranstaltning, som ogsaa efter Flertallets Formening utvivlsomt bør gennemføres i den nærmeste Fremtid. Var der Nødsstand paa Jærde, maatte alle saadanne Betragtninger vige for det klare Omstændighederernes Tryk; men noget Saadant kan jo ikke her siges at foreligge. Selv om vi kunde forestille os, at det kunde komme til at foreligge, saa er det dog Forestillinger, vi ikke kunne lade os bide efter; thi de kunde da møde os paa ethvert Punkt af Udgiftsfordringer til Forsvarsvoesenet. Saa havde vi givet ethvert Vaaben ud af vor Haand; vi havde da overhovedet ingen Bevillingsmyndighed mere i den Slags Sager, men vi kunde lige saa godt sige, at vi med Hensyn til Forsvarsministerierne havde opgivet vor Bevillingsmyndighed. Den Betragtning gaar jeg imidlertid ikke ind paa, og det allermindest, hvor man dog ikke kan negte — og selv den meget ærede Krigsminister vil ikke negte det — at Krigsbestyrelsen, taget i sin store Almindelighed, altsaa de Underordnede med, ikke ved først i dette Dieblit at forelægge sit Forslag, har taget fornødent Hensyn til, hvad Rigsdagen efter sin Stilling maatte kræve. Angaaende den høitærede Marineministers Forslag Nr. 27 og 28, som findes paa Udvalgets Liste, og Nr. 5, som findes optaget i Tidenden, skal jeg ikke udtale mig, da Udvalget i disse Spørgsmaal er enigt med den meget ærede Marineminister og kan henvisse til Bilagene. For det sidstnævnte Forslags Bedkommende er der ganske vist ikke noget Bilag, men i sammes Text er det antydet, hvorom det dreier sig. Ved 2den Behandling nedsatte man det der omhandlede Beløb med 400 Kr., men der er kommen en 3die Aspirant til, og man vil ikke negte den meget ærede Minister 300 Kr. til denne, for saa vidt det skulde vise sig nødvendigt at anvende 900 Kr. til Forberedelse for de 3 Elever til Dificerøskolen. Dermed har Udvalget selvsølgelig ikke erklæret, at der for enhver Aspirant skulde anvendes 300 Kr., men man har som sagt blot ikke villet negte den ærede Minister for det kommende Finantsaar at anvende et saadant Beløb, hvis det skulde vise sig fornødent. Jeg har tilbage Forslaget under Nr. 37. Som man ser,